

Kollár Árpád

Felhőgyár

BOTOND ÉS A JEGESMEDVE

Mintha sötét burokból szabadult volna, amit a hajnali fény éles pengéje hasított föl. Nem tudta, hol van, nem értette, mit érez. Mindene fájt. A lába merev volt, akár a beton, a karja ki akart szakadni a vállából. Magzatpózban feküdt a földön. Megpróbált föltápáskodni, de a dereka nem engedelmeskedett. Megpróbált körülnézni. A nyaka ellenált, csak a szemeit forgathatta keservesen.

Máskor is megesett vele, hogy ébredés után nem tudta, hol van. Ilyenkor fölült az ágyban, megdörzsölte a szemét, és körülnézett a derengő szobában. Az agya nagyon lassan rakta össze a képet. Az éjszaka még fogva tartotta őt, a teste otthon volt ugyan, de a lelke még utazott. A reggeli valóság keveredett az álom képeivel.

Most madáracsicsergést hallott, szellősusogást és ágropogást. Zöld foltok imbolyogtak a szeme előtt. Vacogott. Nézett maga elé, de nem látott. A szél egy marék homokot vágott az arcába. Megdörgölte a szemét, és várta, hogy szétfoszlik az álom. Eltűnnek a hajladozó fák, a tüskés bokrok. Eltűnik az éles kő a dereka alól, elpárolog a friss fű összetéveszthetetlen illata.

Az erdő helyett újra az ágyában lesz. Kezdetét veszi egy újabb unalmas nap. Csak a szokásos. Bekapcsolja a telefont, végigpörgeti az osztálycsetet, kap egy SMS-t anyától. Úgy döntött, ma nem megy be az iskolába. Egész nap a tévé előtt ül a kanapén, pizzát rendel és megeszi az összes eldugott csokoládét.

Hagyj békén világot, ma szabadságon vagyok!

Az erdő csak nem akart szobává változni. Az éles kő úgy nyomta az oldalát, mintha fel akarná nyársalni a veséjét. A szokatlan hangok is egyre erősebbek lettek. Minden olyan hihető volt, mint egy 3D-s moziban.

A gyomorkorgás volt a legvalóságosabb. Mintha egy patkány akarná kirágni magát odabentről. Lassan fölemelte a fejét a jó meleg, puha párnáról, és föltápáskodott. Kiment a konyhába, kinyitotta a hűtőszekrényt. Áramszünet lehetett az éjjel. A hűtő alatt hatalmas tócsa volt, átnedvesedett a cipője.

Nem szokott ruhástul aludni. Érezte, hamarosan szembesülnie kell az igazsággal. Mégis, igyekezett halogatni a felismerést. Visszagyömöszölni a kisagya leghátsóbb zugába. Csak még pár pillanatra be akarta csapni magát.

De a puha párnája megmozdult a tölgyfa tövébe, és közben bokáig gázolt egy patakban.

Nem lehetett tovább tagadni.

Botond kiugrott a partra, és akkorát, de akkorát káromkodott, hogy a csillámló sziklafalról visszaverődő visszhangtól maga is összerezzen. Úgy cifrázta, ahogy apától hallotta, amikor az elcsigázva hazajött egy-egy sikertelen vadászatról.

Kiszakadt belőle a nyelv. Csak mondta és mondta, áradt belőle a szó, akár a gátat áttörő folyó. Az anyanyelv olyan mélységeibe merült el, amiről nem is tudta, hogy létezik. Olyan szavakat használt, amiket sosem hallott. Meglepődött, hogy egy végtelen, de helyes mondatba tudja fűzni őket.

A párnája, vagyis a jegesmedve odacammogott hozzá. Főlagaskodott, sajgó vállára tette a mancsát. Képen nyalta, és egy dzsúdós mozdulattal lebirkózta a földre.

Botond jóízűen felkacagott. Most egy csöpp szomorúság sem volt a nevetésében.

– Büdöspofa, reggeli fogmosás előtt nincs nyalakodás!

A jegesmedve odament a tölgyfának támasztott biciklihez. Lelőkte róla a degeszre tömött táskát. A cuccok szanaszét szóródtak.

– Csak vicceltem, hé! Nehogy összemedvenyálazd a fogkefémét!

A medve nem fogkefét keresett. A szájába vett egy energiaszeletet, és csoda történt. Ez a bélpoklos, éhenkórász állat, ami mindent befalt, ami kicsit is ételre emlékeztetett, nem nyelte le a szeletet. Visszament Botondhoz, és az ölébe hullajtotta.

A fiú remegő kézzel bontotta ki a csomagolást. Már sejtette, mit érezhetett az éhes jegesmedve. Nem rágott, csak nyelt. Szinte le sem ért a falat, agyába máris berobbant az energia.

Mégsem álmodta az egészet!

A felhőket, a jegesmedvét, a hajszát. Az örült, éjszakai tekerést, az ájult zuhanást, a puha jegesmedvepárnát.

Kitisztult a feje. Tudta, fontos célja van, össze kell szednie magát. Körülnézett, hogy fölmérje, hová jutott a hosszú, vaksötét menekülés után.

Nem járt még erdőben. Látott már fákat, járt már parkban, ligetben, erdőcskében is, ahol fák álltak fák mellett. De igazi erdőben, amiből nem lehetett kilátni, még soha.

Tudta, hogy a várostól északra sok-sok kilométerre kezdődik valami, ami hosszan kígyózik a folyó mentén a lakott területek és a pusztaság között. Ezért indultak erre. De ezelőtt soha nem jutott eszébe, hogy magától ide jöjjön. Ilyen veszélyes helyre, egyedül.

Miért is jött volna?

Ide csak különcök jártak. A legfurcsább emberek: gombászok, vadászok, madarászok, tájfutók, füvesemberek, sziklamászók, erdészek, túrázók és természetvédők. Ezekre a városban mindenki ferde szemmel nézett. És ott voltak még az örült erdei motorosok. Ők a fák között cikázva, keskeny ösvényeken bőgették a motort. De nem sokáig. Előbb-utóbb mindegyik felkenődött egy fára vagy nyakát törte a sziklákon.

Ráadásul rengeteg rémhír terjed az erdőről. Azt beszélik, csempészatok szelik ketté, és vadorzók bújnak meg a sötét zugokban. Oda menekülnek a törvényen kívüliek, és ott élnek a „foglalók” is, akik bármi áron távol tartják az idegeneket.

Meg az állatok! Ha a vaddisznó, a medve vagy a farkas nem lenne elég, ott vannak a különféle mutánsok. Szőrös, vérengző fenevadak. Azt sajnos nem tudni pontosan, milyenek, mert aki találkozott velük, mind fölfalták. Apa szerint ez hülyeség. Ezek ugyanúgy nem léteznek, mint a farkasember, a vérnyuca, a chupacabra, a jeti vagy a Loch Ness-i szörny.

Az emberek el sem tudták képzelni, mi értelme kimozdulni a városból, ha egyszer ott megvan minden. Mozi, park, kávézó, focipálya, strand, utak, utcák, terek, villamosok, kényelmes házak, lakások és teraszok. Csak a felhők hiányoztak néha, de arra ott volt a légkondi meg az uszoda. Persze jobb lett volna áttenni a várost egy felhős helyre, de az nem olyan egyszerű. Így csak várták a felhőket, és ha megjöttek, igyekeztek bespájolni belőlük.

A városban nem volt kérdés, hogy a természet azért van, hogy ne ott legyen, ahol ők vannak. Különben is, van annyi belőle, amennyi kell. Vannak galambok,

verebek, vércsék, kóbor kutyák, fák az utak szélén, bokrok és virágok a parkokban. Vannak tuják és sövények az udvarokon, meggyfák a kertvárosi házak előtt, pókok az elhagyatott épületek sarkaiban.

Ha ennél többre vágyott valaki, sétálhatott a szurdokok körül, mint Sáriék.

Kevés olyan ember volt, mint idősebb Kovács Botond, aki belevetette magát a vadonba. De ő sose vitte magával ifjabb Kovács Botondot. Csak láb alatt lett volna. Így Botond elfogadta, hogy az erdő, a mező, a hegyek és a folyók az apjához tartoznak. Hogy számára abban a másik világban soha nem lesz hely.

Most mégis itt volt.

Mélyet lélegzett. A tüdejét szétfeszítette a friss, zöld levegő. Az arcbőrét fölkaszabolta a rekettje. A csuklóját meghorzsolta a fák kérge. Válla csupa kék folt volt, éles szikláknak ütődött az éjjel. Leharcolta magát menekülés közben.

Mégis jó volt itt lenni. Nagyon jó. Lüktetett az élet körülötte. A talpa alatt hangyák nyüzsögtek, a fában szű percegett, hóscincér billegett egy csipkés szélű levélen. Madarak szárnyuhogása, ághegyek hajladozása. A megsebzett kérgen gyanta fakadt. Szinte hallotta, ahogy kíno a vargánya az avar alól és a fák néven nevezik egymást.

Mintha egy hatalmas lény morgó bendőjében lenne.

Nem élvezhette sokáig ártatlanul a természettel való találkozást. Menni kellett tovább. Visszapakolta a biciklire a táskát, és levette a hámat a jegesmedvéről. A szájkosarat nem találta. Az állat letépte magáról.

Moha. Igen, a moha!

Meg akarta csillogtatni a Levi-féle Wikipédia-gyorstalpalón szerzett tudást. A töltéssel sem árt spórolni. Nem kell telefon, a fák mohás fele megmutatja, merre van észak.

Körbenézett. Egy kidőlt fatörzsön talált mohát. Odahajolt, megsimogatta a bársonyos felületet. Valószínűleg vékony szálaikon egészen apró virágok nőttek ki belőle. Csillagmoha. Ez a szó jutott eszébe. A kidőlt fatörzs felső részét végig beborította a moha. Az erdei iránytű így az ég felé mutatott. Igaz, a térképen is fölfelé van észak, de azért az furcsa lenne, ha az égben lenne észak.

Másik fát keresett. Az meg ferde volt. Nyakörvként nőtt körbe a moha. Ez sem lesz jó!

Végre talált egy törzset, aminek csak az egyik fele zöldellt. Mielőtt megörült volna, meglátott egy másikat. Nem is olyan egyszerű ez a tájékozódás. Ennek nem hajszálpontosan az a fele volt mohás. A harmadikon is kicsit máshol volt a mohapárna. Összezavarodott. Úgy képzelte, a moha halálpontos lesz. Mint egy igazi iránytű. Nem tudta eldönteni, pontosan merre induljanak.

Inkább bekapcsolta a telefont, és láss csodát, volt térerő. Megnézte a térképet. Ők voltak a kék foltocska egy nagy, hosszú, zöld paca közepén. Közben állandóan pityegtek az SMS-ek. Sári és Levi bombázták olyanokkal, hogy hajrá, meg hogy minden oké? Gyorsan válaszolt nekik, hogy majd válaszol. Betájolta magát, és rájött, hogy mégsem olyan nehéz ez a moha ügy. Nagyjából tényleg arra van észak, amerre a legtöbb moha nő.

– Na, indulás, Nyuszifű! – intett a fejével, de a medve nem mozdult.

– Nem vagyok Nyuszifű!

– Akkor mi vagy, ki vagy?

- Jegesmedve.
- Úgy értem, hogy hívnak? Még be sem mutatkoztunk egymásnak. Én Botond vagyok – nyújtotta parolázva a medve felé vérhólyagos tenyerét.
- Én meg jegesmedve vagyok... – nyalta meg a sebet Botond kezén.
- Jó, jó, de hogy hívnak?
- Hogy értve?
- Név. Mi a neved?
- Az mire jó?
- Hááát... Hogy is mondjam? Például arra, hogy ha az anyukád azt akarja, hogy odamenj hozzá, akkor a neveden szólít.
- Ha az anyukám azt akarja, hogy odamenjek hozzá, akkor tudom, hogy azt akarja, hogy odamenjek hozzá. Kivéve, ha jönnek a felhők és...
- ...szóval nincs neved? – vágott közbe Botond, mert nem akarta, hogy érzelmős hangulatba kerüljenek.
- Szerintem nincs...
- Nevet kell találnunk neked, Nyuszifű! A Micimackó sajnos foglalt. De ne aggódj, lesz bőven időnk kitalálni valamit útközben...
- Nem, a medve cseppet sem aggódott. Eddig...

